

Hüüdja Hääl

September 2017

Jumala Sõna kuukiri

Ma otsin pelgupaika Issanda juures.
Kuidas te ütlete mu hingele: „Põgene
mägedele nagu lind!” Mt 24:33

Minu Vaimus on eluandev elu potentsiaal, mis taas-raamib ja taas-rajab täielikult alusidee, mis inimestel on selle kohta, milline õnnistus välja näeb ja kus see võit saab välja marsitud. Taevas on sinu jaoks reaalsus, kuid palju sellest, mida taevas võimaldab, on sulle kättesaadav ka siin ja praegu. Minu kogu plaan ei hõlma ainult taevast taevas, vaid et taevas tuleb maa peale. Võta taevas vastu maa peale oma elus, ütleb Isa. See pole midagi, mida liha saab pärida, seega pane lihalik inimene ja oma huvi kõrvale. Pole vaja käia oma huvides, sest ülevoolamine selles, kuidas ma kasutan sind teiste õnnistamiseks, tuleb sulle alati tagasi õnnistuse, kasu ja ülejäägina, iga kord. See pole midagi, milles sa võid liikuda oma jõust. Võta vastu Minu jõud ja vala endast välja täna ja iga päev, et võiksid tulla Minus oleva pärandi juurde nüüd ja eelolevas elus.

Father's Heart Ministry

SISU

MARTIN RUDDICK.....	3
Fr. Mangs. MILI JA MARI.....	15
M. Vilponen. AZUSA.....	41-48
B. Houston. ANDESTUST,	
OLEN VAID INIMENE.....	23

Õuudja õäl

Jumala sõna kuukiri.

Tellimisindeks 78 237

Nr. 9 (348) 2017. Kahekümne kaheksas aastakäik.

Toimetaja HEIKI PÕLDARU

tel 5545044

Toimetuse postiaadress:

Imavere, 72401, Järvamaa

MTÜ Hüdja Häl

a/a EE732200221004116193

Süüdja Sääl

Parandage meelt, sest taevariik on lähedal.
Jeesus tuleb varsti.

SEPTEMBER

Nr 9(348)

2017

Martin Ruddick

konverentsil Rada 61

23. septembril Rakveres

Kõikide tõeliste kristlaste lood algavad peale millestki väga väikesest nagu buss, mis sõidab mööda nende kodust, või ema näiliselt juhuslikust otsusest, kes saadab lapse pühapäevakooli, milles kõikvõimas Jumal on nagu kalaõnge välja viskamas ja tõmbamas kedagi enda juurde, kogudusse, lähedale evangeeliumile.

Kaheteistkümnnesena oli Marial (eelmisest loost – T.) selline kriisipunkt, milles kõik kristlased teavad, et nad peavad andma oma südame ja

elu Jeesusele. Kui nad seda teevad, on nad uuestisündinud, nende elu algab vaimuselt. Nad on sündinud ülevalt ja nende elu on Jumala käes. See on hea elu, mille Jumal oli kavandanud inimese jaoks juba siis, kui ta oli sündinud. Sa ei suuda ise avastada, mida teha oma eluga, kuni sa leiad Jumala, kes kavandas sinu elu ja lõi sinu selleks, kes sa oled.

Ilma Jumalata sa lihtsalt voolad, otsides oma eesmärki: omandada hea haridus, abielu, saada lapsi, keda me siis ülistame ja kasvatame ning kelle ümber meie elu keerleb; teenida raha, et ehitada ja rajada. Kui aga lapsed saavad

suureks ja lahkuvad, siis jääb küsimus: kes ma olen, mille pärast ma elasin, mis on minu siinoleku eesmärk? Miljonid elavad nii, aga ole kindel, et sina selline pole.

Nii kiiresti, kui võimalik, leia Jeesus ja hüppa mööduvale „bussile”. See „buss” on siin täna õhtul. Jeesus on siin ruumis praegu. Sa võid anda oma elu ja südame temale.

Kui Maria sureb aastate pärast, ei pea ta midagi kahetsema. Mitte et ta on kõike täiuslikult teinud, vaid et ta tegi selle ühe otsuse, mis tegelikult loeb. Ta andis oma elu Jeesuse, naatsaretlase käte vahele.

Ka mina tegin nii, kui olin seitsmeteistkümneme-aastane. Ma olin punkrokkarite kambas, mis oli populaarne tolle aja Inglismaal. Üks mu kambasõber vaatas ühel õhtul õudusfilmi, mille lõpus oli natuke Piiblit. Üks väike kirjakoht kõneles tema südamele. See rääkis maailma lõpust ja mu sõber hakkas mõtlema sellest, mis juhtub maailma lõpus.

Ta leidis väikese Piibli ja hakkas seda pärast koos

meiega hängimist õhtuti salaja kodus lugema. Ta jõudis Jeesuseni, lugedes tema elust, surmast ja ülestõusmisest. Ta palvetas magamistoas põlvitades oma esimese palve, tundmata ühtegi kristlast: „Jeesus, kui see on tõsi, siis tõesta seda mulle.”

See on väga hea palve, sest Jeesus on elav. Ta tõestas ennast talle ja mu sõber hakkas muutuma. Ta sai täidetud rahuga ja kuna ta oli minu parim sõber, siis kui teised olid koju läinud, seisis ta meie korteri esimestel trepiastmetel, (me elasime kaupluse peal korteris koos isa ja vennaga, sest mu ema oli surnud) ning sõber ütles:

„Martin, mis sa arvad, mis juhtub maailma lõpul?”

Ma vaatasin teda nii, nagu see huvitaks mind 17aastaselt: „Mis see minu asi, mis saab maailma lõpul? Sa oled ikka päris hull...”

Kuid igal õhtul ta küsis: „Mis sa arvad, mis saab siis, kui sa sured? Mis sa arvad, kas seal on taevast? Mis sa arvad, kas seal on põrgu?” Ma püüdsin teda ignoreerida.

Probleem on selles, et ma

kasvasin koos sellise sõbraga, keda tundsin. Kui see olnuks keegi teine, näiteks mõni kuulsus ajalehes, siis võinuksin ma teda naerda ja mõnitada. Aga see oli minu sõber, kellest ma nägin, et ta oli muutumas. Kuigi ma olin pahane tema peale, et ta mind hirmutab ja võtab ära minu rahu ning paneb mind mõtlemale asjadele, millele ma ei tahtnud mõelda, ei saanud ma teda eirata.

Niisiis ühel õhtul 1970ndail -80ndail otsisin ma välja oma Piibli, mis oli olnud meie kodus ja vaatasin esimest korda Piiblisse, mida keegi polnud lugenud. Ootas, kuni mu vend ja isa läksid välja, sest ma ei oleks iial nende nähes julgenud seda teha. Võtsin selle riivulist, panin kõõgi lauale ning avasin selle. See oli üks imelik väike otsus, kuid selle tõttu olen ma siin jutlustamas.

See oli väike mõte, et kõikväeline Jumal armastab mind ja kutsub mind enda juurde. Umbes kaks aastat kulus aega minu uuestisündimiseni, kuni enam ei olnud tagasipöördumist. Jumal tõmbas mind

sisse, nii nagu ta teeb sinuga täna. See pole juhus. Oled siin otsuse pärast. Kas enda? Ei, Jumala otsuse pärast.

Jumal valib sinu ja kutsub sind oma perekonda, tema eesmärkidesse ja suurde plaani. Nii nagu ka Marial, kui ma suren, ei ole mul mingit kahetsust. Palju asju on läinud valesti ja kui ma saaksin elada oma kristliku elu uuesti, teades seda, mida ma tean täna, teeksin ehk midagi teisiti. Aga see pole oluline, sest ma olen kõndinud koos Jeesusega iga päev kolmkümmend viis aastat.

Olen käinud üle kogu maailma džunglites, kõrbedes ja ülikoolides, mina, kellel pole üldse haridust, kes olin olnud punkrokkar. Lahkusin kodust enne kooli ega polnud ma kunagi hea õpilane. See on olnud Jumala arm.

Ainult mõni minu vana sõber on saanud kristlaseks. Enamus elab oma elu täis kahetsust, mõni sattus vangi, mõni hullumajja, paljud neist on lahutanud ja lähevad ühest suhtest teise, laps siin ja laps seal. Nad on minuvanused, kuid ikka püüavad nad lahe-

dad välja näha oma soengu ja välimusega nagu seitsmeteistkümneselt, sest nende väikesed südamed on haiged ja ebaküpsed, nad otsivad naudingut, armastust ja tähelepanu.

Teistsugune elu on koos Jumalaga ja tema armastuses, mille peame võtma vastu sel hetkel, kui veel võimalik. Kõik meie sõbrad olid kuulnud Jeesusest, kuid vähesed valisid tema ja hea elu. Tänu Jumalale, et mina valisin tema armu ja halastuse.

Sellest, et me tunneme Jeesust, on palju kasu. Kõik need boonused kaaluvad üles selle elu kannatuse. Ma räägin sulle kiiresti, miks see on parim elu.

Esiteks lähed sa taevasse, sest kõik su patud saavad andestatud. Piibel paneb andestuse esikohale, sest kui sa seda ei oma, siis kaotad sa kõik muu. See, et sinu patud on sulle andeks antud, on olulisim, mis juhtub sinuga. Jeesus suri sinu eest, et sind päästa. Lase tal ennast päästa, ära ole rumal ega uhke ega seisa sellele vastu.

On üks jõgi meie elukoha läheduses ühes väga ilusas

väikeses Inglise külas. Üle jõe on ilusad kivisillad, kust vesi kohisedes alla voolab. Umbes siis, kui ma olin veel 12-aastane, töötas ühel päeval keegi mees oma poes teisel pool jõge. Oli väga lumine päev, kui mees aeg-ajalt vaatas välja poe aknast ja teenindas inimesi. Ta nägi ühte väikest tüdrukut kõndimas jõe ääres. Kui ta uuesti aknast välja vaatas, oli tüdruk kadunud. Ta oli kukkunud jõkke.

Siis tegi ta otsuse, mis muutis mõlema saatuse. Ta jooksis välja poest üle tee ja üle silla selle jõe äärde. Veel mõni inimene, kes seda pealt nägi, jooksis sündmuskohale. Ta hüppas sinna jääkülma vette ja haaras kinni selle tüdruku mantlist, tõmbas ta välja ning päästis tema elu. Ta ujus koos lapsega kaldale ja inimesed tõmbasid ta välja. Sel hetkel, kui ta lükkas tüdrukut üles, sai ta südameinfarkti ja suri samal päeval.

Kui ma mõtlen selle loo peale ja me kõnnime mööda sellest kohast, kust lapsed ostavad jäätist; siis ma vaatan seda silda ja jõge ning mõtlen Jeesusele. Ma mõtlen, kuidas

Jeesus tuli minu ja sinu segadusse, sest me olime suremas. Ta suri meid välja tõstes.

Mõtlen selle tüdruku peale, kes elab ja on praegu noorem kui mina: kas ta on abielus, kas tal on lapsed. Huvitav, mida ta mõtleb ja tunneb, kui ta möödub sellest külast. Ma ei usu, et ta saab minna läbi sellest külast, ilma et tal tuleks pisar silma, olemata nii tänulik selle mehe eest, kes andis oma elu, et tema saab elada täna.

Kas sina usud, et Jeesus suri sinu eest? Kui sa usud seda, siis mine oma põlvedele iga päev ja täna teda. Ja kui sa ei ole kindel, kas sa oled kristlane, siis mine koju täna õhtul, põlvita oma voodi juures ja ütle: „Tänu sulle, Jeesus!” ning saa päästetud.

Tegelikult on see kõige olulisem siis, kui su maine elu lõpeb. Kirikus osalemine on ohtlik asi, kui sa ei ole päästetud. Sa arvad, et sinuga on kõik hästi, aga tegelikult ei ole, kui sa ei ole uuesti sündinud, sündinud ülalt. Kui see on toimunud sinuga, siis sa tead seda ja kui sa ei ole kindel, võid teha selle kindlaks

täna õhtul.

See oli esimene kasu – olla taevas.

Teiseks on tervenemine. Taavet ütleb: „*Kiida, mu hing, Issandat, ja ära unusta ainsatki tema heategu! Tema annab andeks kõik su ülekohtu, tema parandab kõik su tõved*” (Ps 103:2-3).

See oli kuningas Taavet, kes teadis seda, mida isegi kristlased ei tea. Tema parandab kõik su tõved. Taavet teadis seda juba koopas ja kui sina elaksid koopas, peaksid ka sina seda teadma.

Kui sa tunnend Jeesust, tervendab ta sind füüsiliselt, kui sa jääd haigeks. Haigus võib rikkuda sinu elu, seda lühendada, aga Jeesus võib sind tervendada ikka ja jälle. Olen näinud sadu inimesi tervenemas. Ise olen saanud terveks väga tõsistest asjadest.

Räägin ühe loo meie kogudusest veidi aega tagasi. Meil oli evangeelne koosolek ja me palvetasime inimeste pärast, et nad saaksid terveks. Sellel õhtul oli selles ruumis kolmel inimesel vähk: kaks naist ja üks mees.

Esmalt jutlustasime evan-

geeliumi andestusest ja taevast. Tänu Jumalale: kõik kolm vastasid evangeeliumile ja tulid eestpalvele.

Kui hakkasin palvetama haigete pärast, kutsus keegi mind, et siin on kolm vähihaiget. Palvetasime nende eest ja üks naine sai koheselt terveks sel öhtul. Hämmastav. Üks naine, kes tuli vähiga, lahkus sealt ilma vähita.

Teine naine oli pahaloomulise kasvajaga, mis paiknes tema südame ja kopsude vahel. See oli nii raskekujuline, et arstid ütlesid, et nad ei saa enam opereerida. Enne tuleb teha keemiaravi. Ma palvetasime, et Jeesus teeks ta terveks ja sellest hetkest hakkas see vähk kahanema ja kahanema.

Kui ta läks tagasi arstide juurde, siis öeldi, et jätame keemiaravi ootele, sest kasvaja taandub. Iga nädalaga oli see väiksem. Lõpuks oli see nii väike, et arstid ei leidnud seda üles röntgeni läbivalgustuses. Nad palusid, kas nad võivad teha väikese operatsiooni, et seda otsida ja veenduda, et see on kadunud.

„Jah, te võite selles

veenduda,” nõustus patsient. Nad tegid operatsiooni ega leidnud midagi. Kuue kuuga oli ta täiesti terve.

Mees suri kaks, kolm kuud hiljem, aga ta läks taevasse, kuhu ta muidu poleks läinud. Ma ei tea, kas Jeesus sind tervendab täna või mitte, aga ma tean, et kui me palvetame, saavad inimesed terveks. Jeesus tervendab kõik meie haigused.

Ühel päeval saab meil olema ülestõusmisihu. Minul saab olema kõhulihaste kogumik ja juuksed. Kas see pole hämmastav.

Ka sinul saab olema ülestõusmisihu. Ma ei tea, milline see välja näeb, aga see on päris keha, milles Jeesus äratab su üles viimisel päeval. See on täitumine sellest, mis ta annab sulle sel päeval, kui sa saad päästetud. Igavene elu on kingitus, mis algab sinu südames ja vaimus ning tegutseb läbi sinu elu ja karakteri ning annab lõpuks sulle uue ihu.

Hämmastav, aga kuni selle ajani on meil võitlusi haigustega. Me peaksime võitlema nendega ja vaatama Issanda

peale. Alates Vana testamendi päevist öeldakse, et mina olen Issand, sinu ravija.

Kolmas kasu, kui teil on veel selle kuulamiseks jaksu. Ta tõstab meid üles august, madalast paigast. Kas keegi on olnud depressioonis, väga sügavas pimedas kohas, kust ei näe teed välja? Võibolla oled langenud sinna oma patu tõttu või selle pärast, mida teised on sulle teinud. Oled täiesti põhja kukkunud, kuid Jeesus võib sind sellest välja tuua.

Ta teeb su südame terveks, kui ta vabastab su minevikust. Ta päästab sind saatana meelevaldast, kes tahaks sind hävitada. Kuid Jeesus ei lase tal seda teha. Kui sa vaatad üles Jeesuse peale, siis tõstab ta sind välja sellest august. Ta toob sind avarasse paika. Sa võid olla suures sõltuvuses ja vangiaugus, kuid Jeesus teeb sind vabaks.

Kui sain kristlaseks, olin ainus kristlane meie perekonnas. Kogu mu perekond mõnitas mind. Minu kõige vanema venna arvates, kes oli minust neli aastat vanem, oli see kõige naljakam asi, mis on

juhtunud. Ja isa, kes oli täis viha pärast ema surma, viskas mind välja ja saatis mujale elama. Kui ma palvetasin oma toas, ajas see ta täiesti hulluks.

Täna on nad kõik kristlased, kõik kuus minu pere liiget. Mitte minu pärast, vaid minu venna pärast, sest minu vanem vend oli alkohoolik. Ta hakkas jooma noorelt, nagu see on tavaline Inglismaal.

Kui mu ema suri, hakkas ta väga palju jooma. Ta oli abielus ilusa naisega ja nende abielu oli purunemas. Tal oli hea töökoht, mida ta oli kaotamas. Ta ei suutnud lõpetada joomist. Politsei tõi teda vahel koju. Ühel päeval tema naine helistas mulle, et neil on mulle hea uudis.

Ta andis telefoni üle ja John ütles, et ta läheb alkohoolikute rühma ja et ta on saanud kristlaseks. Ma teadsin, et vaid Jeesus on vastus kõikidele asjadele. Ma ütlesin Johnile: „Sul ei ole vaja seda alkohoolikute rühma. Sul on vaja Jeesust, mees!”

Ta pani telefoni ära, aga kaks päeva hiljem ta helistas tagasi ja ütles: „Okei, proo-

vime siis.”

Ma tõin ta endaga kaasa kirikusse ja olin närvis, sest minul kulus kaks aastat, et leida Jeesust. Ma mõtlesin, et tal ei ole aega kahte aastat, ta peaks leidma Jeesuse täna. Ma viisin ta tervenduskoosolekule, kus noor mees Austraaliast, John Taylor, tervendas haigeid – noor mees teksapükstes ja särgis. Ma ootasin, et tal on seda kraami, sest mu venna elu on kaalul. Tema aga näeb välja nagu poisike. Ma ise olin ka nagu poisike.

Ma võtsin oma vennanaise ja venna ning tõin nad esimesse ritta, et nad ei saaks ära joosta. Nad polnud varem kirikus käinud. Noor mees Austraaliast jutlustas evangeliumi Jeesusest ja hakkas siis tervendama haigeid ning meie kõige esimeses reas olles me nägime seda. See oli minu jaoks uus. See oli päris võimas ja mu venna silmad läksid ikka suuremaks ja suuremaks. Ruumis oli umbes 300 – 400 inimest.

John Taylor ütles: „Siin on naine, kelle õlas on valu. Kus sa oled?”

Keegi tagant ütles: „See olen mina.”

„Tule ette, ma näen sind.”

Ta tuli alla selle naise juurde, kes kõndis ettepoole, ja ütles: „Sul ei ole usku, et midagi juhtub, las ma julgustan sinu usku, võttis kinni tema õlgadest ja ütles: ”Sa näed seda meest seal, ja ta osutab minu vennale. Sellel mehel on demon ja see läheb täna välja.”

Ta hüüdis: „Jeesuse nimel, tule välja temast.” Minu vend lendab põrandale. Kõmaki! Mina vaatan teda ja tema naist. Proovin näida välja rahulik, aga ma ei tea, mis toimub. Olin sama šokeeritud kui nemad. Vend oli põrandal, hoidis kinni oma särgist ja keerles maas ringi.

See mees ignoreeris minu venda ja hakkas palvetama naise ja teiste inimeste pärast. Minu vend oli põrandal umbes kaks minutit, kuid mulle tundus see nagu kaks tundi. Lõpuks ta tõusis püsti ja nuttis. Ma küsisin: „John, mis juhtus?”

„Jeesus, Jeesus rääkis minuga.”

„Mis ta ütles?” küsisin ma.

Ta ütles: „John, anna oma süda mulle!”

„Ta käsi sirutus minu südame poole ja ma võitlesin temaga, kuid siis ütlesin: „Jah, Issand, võta mu süda!”” Ja siis ta ärkas üles.

Kui mu vend tõusis püsti, ei olnud ta enam alkohoolik. Ta oli täiesti vaba alkoholist.

Ta oli ka uuesti sündinud. Ta oli täis Püha Vaimu ja rääkis koheselt keeltes. Ta oli täis tuld Jumala järgi. Olin pahane, et mul kulus selleks kaks aastat. Tema sai kohe täis Püha Vaimu, olnud esimest korda kirikus.

Kui mina sain kristlaseks, minu perekond naeris, aga kui minu vend sai kristlaseks, keegi ei naernud. Kaks nädalat hiljem sai päästetud minu isa, kes on üheksakümne ja käib Amazing Grace koguduses. Ta on ikka veel elus ja terve. Tema ja tema uus abikaasa on meil koguduses.

Aafriklane oli koguduses jutlustamas sellel päeval, kui isa ja tema abikaasa said päästetud, samuti minu õde ja tema abikaasa. Ka minu venna abikaasa sai päästetud

samal päeval, sest Jeesus on päris ja tema vägi on päris. Kui tahes madalale sa kukud, saab Jeesus tõsta sind sellest välja.

Ma olin väga mõjutatud Franciscusest. Raamat temast oli esimene, mille ma kristlasena läbi lugesin. Franciscus armastas vaeseid ja pidalitõbiseid. Ta andis ära kogu oma raha nendele, kes seda vajasid. Ma mõtlesin, vägev, see on alles kristlus.

Mina elasin oma väikeses toas, sest isa viskas mu välja. Ma alles alustasin, mina ja minu tüdruksõber, kes on nüüd minu abikaasa Margaret. Käisime koguduses ja linnas palvetamas. Otsisime Jumalat ja Püha Vaimu.

Ühel päeval saatsin ma Margareti bussijaama, et panna teda bussi peale sõitma koju. Oli hiline õhtu ja ma läksin tualetti. Keegi kodutu: suur mees, suur habe, täis toitu, räpane, tuli mulle järgi ja ütles: „Mu poeg, kas sul on raha suitsu osta?”

Ma ütlesin: Franciscus. Ma andsin talle natuke raha. Mõtlesin: olen kristlane. Kõndisin tagasi Margareti juurde.

See oli esimesi kordi, kui Püha Vaim rääkis minuga südames, küsides: „Kas see on see, mida mina oleksin teinud?”

Ma peatusin füüsiliselt. Ma pöördusin ja vaatasin, kuidas see kodutu kõndis välja WCst. Ta ei suutnud oma pead üles tõsta, tema kael oli fikseerunud – aastaid oli ta maganud pinkidel. Tal oli kepp ja ma mõtlesin, et see ei ole see, mida Püha Vaim teeks.

„Jumal, mida sina teeksid?”

Ma mõtlesin oma väikese toakese peale. Tal pole kusagil olla. Ma natuke kartsin ja ütlesin Margaretile: „Ma arvan, et Jumal tahab, et me võtaksime selle kodutu oma koju täna õhtul. Kas sa palvetaksid minu pärast?” Ta ütles: „Jah, head aega!” ja hüppas bussi peale.

Ma mõtlesin, see on lihtsalt üks proov. Ma lähen ütlen talle midagi ja siis ta ütleb: kao minema. Aga ta ei öelnud. Ma ütlesin: „Olen kristlane ja mul on siis tänava otsas üks ühetoaline korter. Kui sul ei ole kusagil olla, võid tulla ööseks minu juurde.”

Olin kindel, et ta vastab: mine ära. Tema aga ütles: „Väga hea!” Ta haaras minust kinni ning hakkas kõndima koos minuga kodu poole.

Ma hakkasin kahetsema: „Jumal mida ma olen teinud? Ta tapab mu ära, kui ma magan. Kas ma arvan, et olen ema Theresa?”

Mõtlesin teiste inimeste peale, kes elavad samas majas. „Nad löövad mu maha, kui ma tema sisse lasen.”

Kuid tagasiteed enam ei olnud. Ma väga kartsin, kuid tõin ta koju. Lükkasin ta kähku trepist üles. Tegin ukse lahti ja ma polnud isegi mõelnud, kus ta magab. Oli ainult üks voodi. Tema peab magama voodis, sest ta on vana mees.

Ta istus voodi peale ja ütles: „Poeg, ma ei ole kuude kestel oma jalanõusid jalast võtnud. Kas saad need kätte?” Võtsin ta jalanõud jalast ära ja kahetsesin iga minutit.

Et lugu lühemaks teha... Sellega algas meie suhe selle kodutuga. Mina, minu punkrokkarist sõber ja Margaret nägime teda vahel bussi-

jaamas: „Hei, kuidas läheb?”

Iga kord, kui teda puudutasime, hakkas ta nutma, sest kunagi ei olnud keegi teda puudutanud. Me puudutasime teda armastuse läbi ja see pani teda nutma.

Ta ei olnud minu kodus kogu aeg. Mõnikord Margaret pesi tema riideid vannis suure kepiga, sest see haies nii pahasti.

Ühel päeval viisime teda kohta, kus ta sai suppi ja me nägime ühte Jeesuse hämmastavat imet tema elus. Kui ta sõi suppi, siis ta nuttis ja nuttis. Võtsime supi ta eest ära ja kogesime Jumala ligi-olu. Hakkasime tema pärast vaikselt palvetama ja ilma et meie räägiksime talle Jeesusest, hakkas ta ise palvetama ja tunnistama oma patte.

Pikk elu täis patte. Me ei teadnud midagi sellest, et tal oli olnud naine ja lapsed. Ta oli olnud sõjaväes ja elanud kõikjal maailmas. Ta rääkis seda Jumalale ja nuttis seda välja. Ta oli olnud vangis tapmise pärast. Kui ma oleksin seda varem teadnud! See kõik tuli välja sellel õhtul.

Ta nuttis oma tee Jeesuse juurde. Kui hämmastav hetk... Mõni päev hiljem ta suri. Ta pikutas vihma käes väljaspool bussijaama ja läks otse taevasse. Jeesus päästab ükskõik kelle mis tahes august.

Pole vahet, kas oleme oma elu ära raisanud. Ta tahab päästa kogu Eesti ja Euroopa ning täita meid Püha Vaimuga. Ta soovib, et me oleksime tema jaoks kättesaadavad, ükskõik mida ta palub.

Ta andestab meie patud, teeb meid terveks haigustest, tõstab meid välja igast august. Jeesus tõstab sind välja depressioonist ja annab sulle rõõmu, võtab ängistuse ja väsimuse ning annab elu.

Viimaseks kroonib ta meid armastuse ja halastusega. Taavet hüüdis, et ta kroonib meid armastusega. Taaveti oma pere oli tema hüljanud. Ta oli karjane, aga Jumalal oli plaan tema elu jaoks. Jumal nägi tema südant, et talle meeldis ülistada ja Jumal kroonis tema kuningaks, andes talle positsiooni.

Eestis öeldakse sageli, et

see on väga väike riik. Kahe tunniga võime sõita ükskõik kuhu. Mina arvan, et see on väga rikas riik: hämmastavad muusikud ja kunstnikud, vägevad tehnikavõlurid. Midagi unikaalset on selles. Jumal tahab tuua ärkamise Euroopasse. Usun seda südamest.

Meil Inglismaal on koguduses väike Eesti koloonia. See on väga oluline ja sellel on suur mõju Inglismaale. Ma arvan, et Jumalale meeldib võtta väikseid, et häbistada neid, kes arvavad end olevat suured.

Kui teised on suuremad, populaarsemad ja tähtsamad, siis ära muretse: Jeesus armastab sind, Jeesus näeb sind ja Jeesus kutsub sind. Ta teeb midagi hämmastavat. Ta kroonib sind.

Mulle meeldib tõestisündinud lugu ühest Londoni vae-
sest poisist, kellel ei olnud kingi. See oli tavaline 19. sajandi Londonis, mis oli täis segadust. Väikesel poisil oli südameigatsus. Ta oli kuulnud kuulsast Ameerika evangelistist D. L. Moodyst, kes oli tulemas jutlustama Spurgeoni

kirikusse. See kirik mahutab kuus tuhat inimest.

Vaatamata vaesusele ja näljale tahtis poiss olla seal kirikus. Terve päeva kõnnib ta paljajalu läbi Londoni ja jõuab lõpuks kohale väsinu ja näljasena ning näeb Spurgeoni kirikut. Ta kuuleb, kuidas koor laulab kirikus ja mõtleb, et on jõudnud kohale ning astub trepist üles. Kuid trepi otsal on üks väga uhke mees uksehoidjaks.

Ta vaatab kehvades riietes ja paljajalu tulevat poissi ning küsib: „Mis sa arvad, kuhu sa lähed?”

„Ma tahan minna sisse.”

„Selliste riietega ei lähe sa kuhugi!”

Poiss, kes oli tänavatark, mõtleb, et ta pääseb sisse tagauksest, mis kindlasti kusagil on. Aga kõik ukSED on suletud. Lõpuks tuleb ta tagasi esitrepi juurde täiesti väsinuna ja istub nende astmetele.

Just siis tuleb hobune koos tõllaga ja keegi suursugune kogukas mees hüppab sellest välja ning jookseb trepist üles. See on D. L. Moody. Ta jookseb poisikesest mööda,

uksehoidja teeb tema ees ukse lahti ja ütleb: „Tere õhtust, sir.”

Moody jäi seisma ja vaatas alla poisikese poole, laskus alla ja ütles: „Väike poiss, kas sa tahad sinna sisse minna? Okey, tule!” Ta võttis poisi käest kinni ja kõndis koos sisse ning kohanäitaja ütles talle: „Tere tulemast, sir!” Ta kõndis koos selle väikese poisiga esiritta, viis ta sinna istuma ja hakkas jutlustama.

Kas see pole ilus lugu, nagu Jeesusest? Meie oleme olnud vaesed ega pole millegagi hakanud saanud, oleme istunud tagareas kogu oma elu. Jeesus ütleb meile: „Võta mu käsi, ma toon sind kõigi ette.”

See on Jeesuse arm. Ta kroonib meid ja teeb meie elu

tugevaks ja tähenduslikuks.

Iseenesest ei ole me keegi, isegi kui meil on raha ja harridust. Koos Jeesusega saame jõu teha head, muuta inimeste elu; muuta oma riiki, üks inimene korraga.

Keegi ütles ema Teresale: „Sa elad Kalkutas, kus on kaks miljonit inimest. Kuidas sa toidad neid kõiki?”

Ta vastas: „Üks korraga.”

Kui sa ei tea, kas sa oled päästetud, siis tule kiiresti ja anna oma süda Jeesusele. Kui vajad füüsilist tervenemist, siis tule ka. Kui oled depressioonis, tule kindlasti. Kui tunned, et oled all või taga, siis tule.

Tänu Sulle, Jeesus!

Mili ja Mari

Minul oli kaks õde. Ühe nimi oli Emilia ja teise Maria. Kuid igapäevases kõnes ei hakanud keegi lausuma nii pikki nimesid. Neid kutsuti Miliks ja Mariks. Esimesel oli rõhk esimesel ja teisel teisel silbil.

Mili oli kuusteist ja Mari minust kuus aastat vanem.

Meie kodus, kus oli kaheksa hinge, olid ema käed rohkem kui tööd täis. Koduabilist ei olnud meil kunagi. Peale selle vaevas minu ema valuline

migreen, mis põhjustas temale tõsiseid vaevu.

Puhkus ei tulnud isegi kõne alla. Kaheksatunnisest tööpäevast ei olnud meist keegi isegi kuulnud. See põhjustas selle, et ema päevad kujunesid pikaks, sest tema pidi olema alati esimesena üleval ja minema viimasena voodisse, sõltumata sellest, kas migreenihood olid pehmemad või karmimad. Nii ei saanud ta isegi parema tahtmise puhul anda oma noorematele võsudele seda soojust ja hoolekannet, mida ta oleks soovinnud ja pidanud. Tahet temal küll oli, kuid isegi armastav ema ei suuda teha võimatut.

Kuid minu väike näljane süda ei mõistnud vähimalgi määral sellist põhjendatud põhjust: sellel oli üksnes nälg. Vahel ma nutsin just sellest, et minul oli puudujääk.

Seetõttu olin tänulik, kui sain õdedelt mingil määral seda aega, soojust ja tähelepanu, mida mu ema ei suutnud anda. Neist mõlemast said minu asendusemmed. Esimesel kohal oli Mili. Kuna ta oli minust 16 aastat vanem, oli tema kui loodud

lapsega tüdrukuks. Peale selle oli ta vanem kõikidest õdedest ja mulle oli nauding olla tema seltskonnas.

Kuid olles kakskümmend kolm aastat vana, abiellus Mili lähima naabri vanema pojaga ja nii oli see „kohusetäitja” läinud.

Kuid mul oli veel Mari. Ta oli kolmeteistaastane ja seega liiga väike asendama Milit ja saama Mili taoliseks asendusmaks. Kuid kuus aastat oli siiski kuus aastat. Kuna tal oli hea süda ja sama hea mõistmine, võis ta sobida nii ema kui Mili aseaineks.

Vahel me küll riidlesime ja läksime teineteisele kallale, kuid mitte kunagi tõsiselt. Olime sõbrad ja head kaaslased. Oma noorusest hoolimata oli ta mulle toeks.

Kui olin üheteistkümneaastane, suri minu kümme aastat vanem vend Alfred. Teda kutsuti Frediks (rahu) nii kaua, kui ta elas. Ta oli oma nime väärt, kuigi ta ei olnud usku tunnistanud kristlane.

Olime koos vedanud vilja põllult aita sellel sügispäeval, kui ta töö lõppedes sõitis kauplusesse tooma posti. See

oli hilja õhtul, kui päike oli juba vajunud märgatavalt taevapiirist allapoole ja kuu polnud jõudnud veel tõusta, kui ta istus rattale, et sõita koju.

Valgustit tal ei olnud, kuid ta lohutas ennast sellega, et ta sõitis tee paremal poolel. Ja ta sõitis kiiresti.

Kiiresti sõitis ka teine kaaslane, kes tuli vastassuunast. Ka temal ei olnud valgustit. Ja kitsas orus pörkasid nad kokku.

Kaaslane jäi ellu, kuid Alfred suri mõne tunni jooksul. Teele kukkudes oli ta saanud koljuvigastuse, mida ei olnud tollel ajal arstidel võimalik ravida.

Kuid nende tundide jooksul, kui ootasime surma, istus ema Alfredi voodi juures ja palvetas. Kui te hetkeks tuli teadvusele, sai ema rääkida talle päästest ja koos temaga palus ta armu.

Isa ei palvetanud koos emaga, kuid tal oli sageli asja tuppä, kus ta võis olla üksi. Ja iga kord, kui ta sealt tuli, olid tema silmad pisarais.

Siis kui surm koputab, juhtub sageli, et see, kes muidu ei pöördu Jumala poole, hak-

kab teda appi hüüdma.

Kuid ema palvetest, isa pisaratest ja arsti visiidist hoolimata ei saanud Alfredi elu päästa. Ta suri kolmeteistkümne tunni jooksul.

See oli esimene kord, kui surm külastas meie kodu. Tähenduslik see oli, nii et mina – üheteistaastane – hakkasin küsima: „Miks me peaksime nutma? Alfred on ju läinud koju.”

Kui Alfred oli palunud päästet, ei olnud tema palve pikem kui ristil rippunud röövlil. Kuid kui kord tuli pääste nii suurele patusele kui röövel, siis kindlasti oli pääste ka minu läbinisti korralikule vennale. Ema nii hämmastus kui ka rõõmustas, kui kuulis minu sõna.

See löök tabas meid kõiki väga kõvasti. Kuid ehk koges Mili lööki sügavamalt kui keegi teine. Ta ei hakanud mõtlema üksnes Alfredi saatusele, vaid ka enda omale. Ta ei olnud päästetud. Surm võis tabada teda sama ootamatult kui Alfredit. Ja ta teadis, et ta ei olnud valmis surmaks.

Siis hakkas ta tõeliselt

otsima Jumalat. Ja ta leidis tema. Kuid sama vähe, kui mina hiljem võin väljendada oma päästepäeva ja tundi, ei osanud tema nimetada päeva ega tundi, kui ta siirdus surmast elusse.

Nüüd oli lisandunud keegi, kes palvetas minu ja õdede pääste pärast. Kuus pikka aastat said ema ja Mili palvetada, enne kui nad märkasid vähimatki märki palvevastusest.

Tähelepanuväärne küll, et Issand asetaskäe enne minu peale. Sellest, kuidas see toimus, olen ma rääkinud ja kirjutanud nii palju kordi, et ei hakka seda siin uuesti jutustama.

Kuid kui Mari sai teada, et mina olen hüljanud lõbuelu ja alustanud vaimulikke otsinguid, tuli ta koju, et minuga rääkida. Tema eesmärgiks ei olnud veenda mind tagasi pöörduma juba hüljatud ellu, vaid et teada saada, millest see oli tingitud, et minust oli saanud teistsugune inimene kui varem.

Kuid tee, millele olin läinud, oli minule veel nii uus, et

ma ei teadnud kindlalt, millises kohas olen. Teadsin vaid, et tahan jõuda õigesse ja heasse suhtesse oma Päästjaga. Seda ma andsin öele teada.

Kuna ma ei olnud kaugele jõudnud sellest, kui ma olin, ei teinud ma talle ettepanekut koos palvetada. Peale kõige muu ei olnud ma siis veel palvetanud Jumala poole kellegi teise kuuldes.

Me vaid vestlesime sama tavalisel viisil nagu palju kordi varem. Ta oli rõõmus minu tehtud valiku üle ja tänulik sellepärast, et olime saanud kohtuda ja rääkida. Siis ta läks oma teed teadmata, kas ta on päästetud või mitte.

Veendumus tuli hiljem nii temale kui minule, ilma kummagi teadmata tundi, millal ime oli toimunud. Temast lihtsalt sai uus inimene, kes tasahaaval märkas eneses toimunud muutust. Nii ta võis tänada Jumalat nii rahu kui kindluse eest.

Põhjus selle peatüki ilmutamiseks on tegelikult see, et

tunnen kohustust jutustada, kuidas minu kahel õel lõpuks läks.

Kui Mari käis minu juures, et saada teada, mis minus oli toimumas, tuli ta Nummela haiglast. Temal oli kopsutuberkuloos ja ta sai loa olla mingi aja kodus. Ta oli nüüd abielus ja elas vaid mõnekümne kilomeetri kaugusel oma lapsepõlvkodust: ta oli teadlik oma haigusest ja sellest, kuhu see viib. Ta soovis parimat ja kartis halvimat. Oli sel ajal ka neid, kes olid tervenened sellest haigusest, kuid nende protsent ei olnud suur.

Järgmisel korral, kui ta tuli vanemate koju, ööbis meil keegi jutlustaja. Ta oli reisil ja viibis meil mõne päeva.

See mees oli väga pühitsetud, õiglane ja vaga. Ta uskus, et Jumal tervendab nii ihu kui hinge. Seda me teadsime ja nüüd oli Mari tulnud koju, et sattuda tema tähelepanu alla.

Kuna isa ei olnud siis tunnistav usklik, oli selge, et temal ei olnud asja palvehetkele. Temal ei olnud tõelist usku.

Ema ja mina uskusime, et Jumal võib ja tahab tervendada haigeid. Ma siiski ei usu, et kumbki meist tegi suurt numbrit sellest erilisest usust. Seepärast arvas tervendaja heaks jätta nii isa kui ema ja ka minu väljapoole sellest toast, kus ta kavatses palvetada Mari eest.

Ema ja mina hüüdsime Jumala poole teisel pool ust. Isa istus vaikselt laua otsas lauaplaati vahtides. Ukse teiselt poolt kuulsime palvet ja kinnitust:

„Nüüd on Jumal kuulnud meie palvet ja teinud su terveks. Kiida Jumalat ime eest – tundub kuidas tundub – ja mine rääkima sellest isale, emale, Frankile ning teistele, et sina oled tervenened.”

Siis avanes uks ja Mari astus tuppa. Tema silmas läikisid pisarad ja tema otsmikul õli. Siis ta avas oma suu ja ütles värisevate huultega: „Nüüd olen ma terve. Jumal on tervendanud minu.”

Mitte üksnes tema huuled ei värisenud. Ka tema süda vabises. Sest nii väga, kui ta ka tahtis uskuda, ta kartis öelda seda, mis ei olnud tõde.

Tema tunnistusele järgnev lühike kõhahoog kõneles hoopis midagi muud, kui tema huuled väljendasid.

Mul oli Mariast kahju. Meie kolm, kes olime asetatud väljapoole, pingutasime, et uskuda seda, mida usuline autoriteet ütles.

Veel halvemini läks siis, kui Mari pöördus tagasi koju oma uskmatu mehe juurde ja käsu põhjal pidi rääkima, et ta on nüüd terve. Esmalt mees naeratas totralt ja kahjutundega. Siis ta naeris pilkavalt. Lõpuks ta vihastas.

Läks veelgi halvemaks, kui abielumehe pöördumata sugulased ning nende ühised sõbrad ja tuttavad said teada, et kopsuhaige Mari käis ringi ja väitis enese olevat terve.

Ei, ta ei jaksanud enam seda narrimängu jätkata. Isegi mitte sellena, kellel oli usuline taust. Ta vaikis ja kannatas – nii ihus kui hinges – rääkides ja nõustudes sellega, et ta oli kulgemas surma poole. Kuid tema elu viimased päevad oleksid kahtlemata kujunenud palju valgusküllasemaks, kui tema usuline ülem poleks käskinud

tal öelda olla toimunud sellel, mis ei pidanud paika.

Kuid kui kellegi eest on Issanda sõna järgi palutud usupalvet, siis kas ei peaks ta inimeste ees tunnistama, et ta on tervenened?

Mitte sugugi, nii ei pea tegema.

Kuid on kirjutatud: „... Kõike, mida te iganes palves endale palute - uskuge, et te olete saanud, ja see saabki teile!” (Mk 11:24).

Kas nüüd ei peaks uskuma sellesse sõnasse?

Jah, tingimata. Kuid siin ei ole vihjetki sellele, et me peaksime teistele inimestele ütlema seda, mida meil ei ole. Usk võib olla Jumala ja inimese vaheline eraasi seni, kuni ime toimub. Ja kui ime toimub, räägib see rohkem kui kõik sõnad.

On kirjutatud, et me peame käima sama usu jälgedes, mis oli meie usuisal Aabrahamil. Kuid keegi ei saa ette kujutada Aabrahami enne Iisaki sündimist rääkimas sõpradele seda, kui eriliselt ilus poeg temal oli. Usus ta vaikis sellest seni, kuni Iisak jõudis oma esimese vääksuni. Ja siis

kui Iisak oli esimest korda õhku tõmmanud, ei pidanud Aabraham enam sellest rääkima, et töötusepoeg oli saabunud.

Piisab, kui me käime Aabrahami usu jälgedes. Kuid kui me usus jookseme usuisast mööda, jookseme oma teed.

Vaid mõni nädal pärast Maria koju jõudmist käisin kohtumas tema mehega. Olin öösel samas toas ja samas voodis, kust Maria oli pääsenud taevakoku.

Öösel nägin und, et toauks avanes ja Maria tuli sisse. Ta seisis valgesse rietatuna voodi jalutsis ja vaatas mind sama heade silmadega nagu palju kordi varem. Ta vaid vaatas ega öelnud midagi.

„Kas sa võiksid rääkida?” küsisin.

Ta naeratas ja noogutas, kuid ei öelnud midagi.

„Kas sa saad rääkida!” oli minu järgmine küsimus. Ta noogutas jälle.

„Kuidas sul läheb?”

„Hästi.”

„Kas ka tegelikult hästi?”

Jälle vastas ta noogutades

ja naeratas.

Nüüd olin täis indu ja küsisin:

„Millal saan tulla sinna, kus sina oled?”

Ta tõstis oma parema käe ja kutsus mind tulema enda juurde. Kuid järgmisel hetkel pööras ta käe minu poole tõrjuva liigutusega.

Ma mõistsin. Olin teretunud, kuid mitte veel.

Kuid just siis märkasin end olevat ärkvel ja üksi toas. Kuid ma olin ärganud nii märkamatult, et ma ise ei teadnud, millal olin ärganud. Märkasin vaid, et olen ärkvel.

Kas uni? Külustus selle eesriide teiselt poolelt, mis eraldab elavad surnutest? Ma ei tea.

Kuid ühte ma tean. Kord saan Mariaga jälle kohtuda. Saan tunda teda ja vestelda temaga. Saan kogeda osadust, mis ületab kõik selle, mida oleme kogenud maa peal.

Mari oli surses kakskümend seitse aastat vana. Mili elas peaaegu üheksakümneaastaseks. Ta oli väga väikesekoguline ja tema elu oli

erilisel viisil olnud täis võitlust. Kuid kõigest hoolimata oli ta säilinud värskena. Ta oli kangelaslikem kõigist meie kuuest õest.

Kuid kui kohtasin teda viimast korda, oli minul temast kahju. Aastad olid nõudnud oma osa mitte vaid tema väikesest olemusest, vaid ka tema sisemusest, tema hingest. Tema mõtlemine oli selge, kuid tema tunded ei olnud sellised, nagu need olid olnud. Sisemine rahu oli tasapisi hääbunud – ilma et ta oleks osanud selgitada selle põhjust. Vahel tundis ta ahastust. Elu tundus rõhuv ja raske.

Sirutades talle kätt tervituseks, nägin kohe, et ta ei olnud enam sama elav kui varem. Viimasest kohtumisest oli siiski möödas vaid mõni aasta.

Me ei olnud koos olnud rohkem kui mõne minuti, kui ta usaldas mulle oma mure.

„Kui kaua oled elanud sellises olukorras?”

„Ma ei oska seda öelda, kuid olen sattunud sellesse tasapisi.”

Ja siis ta jätkas:

„Halvim ei ole see, et minul on nii raske. Kuid pastor see ja see käis minu juures mõni aeg tagasi. Rääkisin talle umbes sama, mida olen öelnud sinule ja palusin tal palvetada minu eest Jakoobuse kirja sõnade põhjal. Ta tegi nii, kuid ma ei kogenud midagi. Siis ta küsis: „Kas tunned ennast paremini?”

Kui vastasin, et mitte, siis ta vastas: „See on nüüd midagi muud ja tõsisemat, kui sa arvad. Siin on nüüd küsimus olemisest deemonite meelevaldas.”

„Rumalus!” oli minu vastus. „Jumal ei luba kurjadel vaimudel hiilida oma lastesse ja vallutada neid vaid selle pärast, et need vananevad. Ja vana sa oled. Mitte vaid sinu keha ei ole vana, vaid sa ei suuda enam tunda ega mõelda nii nagu varem. Ainus, mida pead tegema, on nõustuma selle olukorraga, kuigi see ei lisa sulle rõõmu.”

Mili püüdis naeratada nii nagu veel tema eas olija näoga võis ja ütles: „Tänu Issandale, et tulid koju, nii et sain sinuga rääkida!”

Kas temale midagi selgines?

Muidugi mitte. Minu sõnad ja tema usk minu sõnadesse vabastasid tema salajasest kartusest, et ta võis ehk olla kurjade vaimude poolt vaevatud. Seetõttu oli tal pärast seda kergem elada.

Kuid minu sõnad ei parandanud seda, mis oli tema hinges vana, kulunud ja vigastatud. Ta ei saanud uuesti nooreks. Seetõttu koges ta seda sordiini, mis takistas tal tundmast sisimas olemuses laulu ja muusikat samal viisil, kui tema olles

terve.

Peale selle on vaid väheseid usklikke, kes saavad ülistuslaule lauldes läbida viimase etapi koju. Sagedasti minnakse hääletult. Mõned läbivad selle rahutult ja ahistatult.

Kuid meie tunnetel ja tundmustel ei ole mingit tähendust pääsemisel kirkuse eluasemetesse. Seal on täiuslik valgus.

FRANK MANGS

Andestust, olen vaid inimene.

Isa, tänu Sinu väe eest.

Tänu, et Sa õnnistad neid, kellele Sina oled elu keskpunkt.

Tänu, et Sinu sõna annab inimeste elusse lootust ja avab tee sinna, kus teed ei ole. Toimugu see nii tänagi. Usun, et selles on midagi igaühele, kes kuuleb Sinu häält. Jeesuse nimel. Aamen.

Räägin teemal „Andestust, olen vaid inimene”, e kiu-

satustest.

"Õnnis on mees, kes peab vastu kiusatuses, sest kui ta on läbi katsutud, siis ta saab pärjaks elu, mille Issand on töötanud neile, kes teda armastavad. Ärgu kiusatav öelgu: „Jumal kiusab mind!” Sest Jumalat ei saa kiusata kurjaga, tema ise ei kiusa kedagi. Pigem on nii, et igaüht kiusab ta enese himu, ahvatledes ja peibutades. Kui

seejärel himu on viljastunud, toob ta ilmale patu, aga täideviidud patt sünnitab surma” (Jk 1:1-15).

Tõlge Message väljendab nii: "Igaüks, kes kohtab kiusatust püstipäi ja kannatab selle ära, on õnnelik. Ta armastab Jumalat ustavalt ning saab elu pärast elu. Ärgu keegi surve all olles öelgu, et Jumal kiusab teda. Jumal on pime ja ja kurt kurjale ega too paha kellegi teele. Kiusatus anda kurjale järgi tuleb üksnes meist. Me ei saa süüdistada teisi oma himude lahvatamises. Himu saab rasedaks ja saab lapse: patu. Patt kasvab täiskasvanuks ja sellest saab tõeline mõrvar."

Kiusatused on osa iga inimese elust. Võin kindlasti öelda, et igaüks on kohanud kiusatust ja kohtab neid võibolla just praegu.

Igaüks on andnud ka kiusatusele järgi, võib olla isegi korduvalt. Võibolla oli sul eile õhtul kiusatus süüa suur rasvane pitsa. Võib olla oli sul mõtte helistada või saata sõnum valele inimesele. Võib olla soovisid minna voodisse poiss- või tüdruksõbraqa.

Võib olla olid valmis alla andma.

Kiusatus pole veel probleem, kuid hea uudis on see, et me kõik oleme inimesed ja kiusatused on meile tuttavad.

Peaksime mõistma, et kiusatus iseenesest ei ole veel midagi. Selle pärast ei pea tundma süütunnet, kuna kiusatus ei ole veel patt. Kiusatusse langemine on patt.

Kiusatustest on hea rääkida, kuna elame maailmas, mis on täis ahvatlusi. Kaks tähtsat jõudu, mis panevad meid langema, on heaolu ja valu. Otsime kiiresti mõnusi ja soovime leevendada valusi, tahame lõpetada mure ja põgeneda valu eest. Ravime selle ära või uputame selle millessegi, millest saab naudingut.

Heaolu ja valu on jõud elus, mida Püha Vaim peab pühitsema. Nendega kohtumisel vajame Püha Vaimu ja Jumala sõna väge, et võime seisma jääda, kui me kõik oleme sooritanud.

On kerge uskuda, et kiusatus on meist suurem, kuid see on vale. Kiusatus ei ole sinust suurem. Jeesus sinus

on suurem, kui see. On nii kerge hakata uskuma, et kiusatus käib üle jõu.

Õigemini mõtled, et kuna oled juba langenud, võid sama hästi jätkata. See on kiusatuse kasutatud vandenõu. See petab sinu uskuma, et sinul ei ole muud võimalust, kui anda järele, kuna oled nii nõrk. Saatan on valetaja.

Salmis Jh 2:16 jagatakse maailmalikkuse kolme valdkonda. Patt lähtub lihahimust, silmahimust ja elukõrkusest. On julgustav, et ka Jeesust testiti selles kolmes valdkonnas.

Kui saatan hakkas teda kiusama kõrbes, näitas ta esmalt külmi ja elutuid kive ning käskis muuta need leivaks. See on lihahimu.

Silmade veetus oli see, kui saatan viis Jeesuse mäele vaatama kõiki riike. Jeesus võis saada need endale. Nii saatan kiusas teda.

Lõpuks viis saatan ta templi kõrgemale tipule ja ütles, et kui Jeesus alla hüppaks, usutakse, et ta on Jumal. Samuti nagu Jeesusele ristil öeldi: "Astu alla, siis me usume, et oled Jumala Poeg."

Jeesus püsis ustavalt ristil ja tunnistas sellega, et ta on Jumala Poeg. Jeesus talus kiusatuse ja seetõttu on ka meil lootust. See julgustab mind väga.

Hb 4:15 ütleb Jeesuse kohta: *"Sest meil pole niisugune ülempreester, kes ei suuda kaasa tunda meie nõrkustele, vaid selline, kes on olnud kõigiti kiusatud nii nagu meie, ja siiski ilma patuta."*

Teisiti öeldes: Jeesus mõistab. Ta mõistab võitlusi, mida kohtame. Kuigi meie kiusatused on erinevad, mõistab Jumal neist igaühte. Seetõttu meie lootus ei ole selles, et meil on eneses võime toime tulla kiusatuses. Meie lootus on selles, kes Jeesus on, ja mida tema on teinud meie eest. Ta on võitnud võitluse. Oled võitja poolel!

Kuid kiusatusel on selle suurima toetaja ja petise e saatana enda loomus. Loetlen kiiresti kiusatusega seotud asjaolusid. Need paljastavad selle kohutava olemuse.

Esmalt on kiusatus kontrollifriik ja meister-manipuleerija. Sellega tahab ta

valitseda ja manipuleerida. Roomlastele 7:18-20 kirjeldab Paulus võitlust kiusatuse ja lihaga, mis püüavad kontrollida ja manipuleerida.

"Ma tean ju, et minus - see tähendab minu loomuses - ei ole head. Tahet mul on, aga head teha ma ei suuda. Sest head, mida ma tahan, ma ei tee, vaid paha, mida ma ei taha, ma teen. Kui ma aga teen seda, mida ma ei taha, siis ei tee seda enam mina, vaid patt, mis elab minus."

Sisemine võitlus vaimu ja liha vahel rebestab Paulust. Igaüks, kes on aus, võib samastuda selle võitlusega, kuna oleme inimesed, kuid meil on lootus Jeesus. Jeesus pole üksnes superinimene, vaid ta on Jumal. Tänu Issandale!

Teiseks tabab kiusatus alati siis, kui oled kõige haavatavam. See lööb sind kõige ebasobivamal hetkel. See kasutab ära sinu nõrkusi ja püüab tungida sisse just siis, kui seda kõige vähem ootad. Vahel ka nõrgim stiimul suudab käivitada kiusatuse. Kui tunneme ennast ja mõistame, mis toimub; kui

oleme sammu ees ja teame, kes me oleme Kristuses, ei pea me elama täis süüdistust, kahetsust ega frustratsiooni kiusatuste pärast.

Kolmandaks argumenteerib kiusatus kui kogenud akadeemik või hiilgav väitleja ja paneb rumalad asjad näima mõistlikena. 2. korintlaste kirja peatükis 10 räägitakse kindlustest, targutustest ja mõtetest. Mõned mõtted on ohtlikud. Need tuleb saada kontrolli alla, kuna muidu saab neist kindlustus või kõrkuse targutus.

Kõrkuse targutus tähendab seda, et midagi näib olevat mõistlik. See tundub olevat nii loogiline, et suudad selle endale ära põhjendada. Kui tahes rumal poleks see mõte, näib see sulle arukas. Oled pannud ennast uskuma, et hetke naudingu pärast tasub ohverdada kõik muu. Lõpuks saab mõttest kindlustus, millel on tugev haare sinu elus.

Neljas asjaolu kiusatusest on see, et see teeb rumalusest mõistliku ja kaitseb hukkamõistetavaid tegevusi.

Viies asjaolu. Kiusatus on

meisterahvatleja, kuid hülgab meid ootamatult. See ahvatleb sind, kuid jätab sinu siis maha. See valetab sinule, petab sind ja veab sind alt.

Kuues asjaolu. Kiusatus lubab kui sõber, kuid petab kui vaenlane.

Seitsmes asjaolu. Kiusatus on pakatamas himudest, ei hooli sinu heaolust ega austa sinu armsaid. Mõtle hetkeks. Kiusatus tegelikult ei hooli sinust. See ei austa ei sinu ega sinu lähedaste käekäiku.

On hea meeles pidada kaheksandat. Kiusatus annab samasuguse mõnutunde nagu narkootikum. See paneb sind tundma kiusatuse salakavalat olemust. Kiusatus ei ole Jumalast. Jumalat ei saa kiusata ega kiusa ta ise kedagi. Kui seda teame, saame ehitada oma elu jumaliku tarkuse sammastele. Jumala tarkus ehitab koja.

Üheksas asjaolu: kiusatus on pilkaja. See pilkab Jumala tahet. See ahvatleb sind kaasa, et ta saaks sind pilgata, kui sa ei saavuta Jumala kirkust. Vaadake kiusatuse nõrku kohti ja otsustage, et see ei valitse meie üle.

Ma ei taha sind masendada, kuid kiusatused on alati lähedal. Neist ei vabane lõplikult kunagi, kuid me saame kasvada, saada tugevaks ning õppida tundma Püha Vaimu vägevaid relvi ja tööriistu, mille abil võime võita kiusatused, kuid need on alati olemas.

Kümnes asjaolu. Kiusatus tuleb ikka ja jälle tagasi sinu ellu. Just siis kui arvasid, et oled sellest lahti, on vaja vaid väikest tõuget, ja seal see jälle on. Kuid sa võidad kiusatuse Jumala armust ja see ei võida sind.

Üheteistkümnes asjaolu. Kiusatus liialdab käesoleva hetke tähendust ja peidab sinu silma alt püsivad või igavesed asjaolud. Äkki meile tundub, et see on mõistlik. Kaotame pilgu eest kõik, millel on tõeline tähendus nagu igavik, Jumala plaan ja tahe ning näeme vaid antud hetke ja selle jõudu.

Kaheteistkümnes asjaolu. Kiusatus teeb sind pimedaks tarkusele ja petab sind rumalusega. Õpetussõnad on võimsad. Neis on suurepärane elutarkus. Peatükid 1-9 rää-

givad loo kahest naisest. Üks neist on proua Tarkus, teine madam Rumalus.

Õps 24:3: "*Tarkusega ehitatakse koda...*" Sinu koda võiks olla sinu kodu ja raha või sinu perekond ja lähedased - või see võid olla ka sina ise, Püha Vaimu tempel.

"Tark naine ehitab enesele koja, aga rumalus kisub selle maha oma kätega" (Õp 14:1).

Rumalus purustab koja oma kätega. Tarkust ja Rumalust väljendatakse kahe naisena, kes võitlevad sinu, minu ja meie kõikide elu pärast. Kui teeme koostööd Jumala tarkusega, ehitab see meid.

Jk 1:5: "*Kui kellelgi teist jääb vajaka tarkust, siis ta palugu Jumalalt, kes kõigile annab heldelt ega tee etteheiteid, ja talle antakse.*"

Elame Jumala armastuse järgi. Võitlus on sirgjooneline ja panused on suured. Kas sa elad Jumala armastuse järgi või lased rumalusel ennast valitseda ja hävitada oma elu? Panused on suured ja tulemused erinevad.

Jk 1:12 räägitakse inimesest, kes ära kannatab kiu-

satuse. Tema saab "pärijaks elu" või „elu pärast elu“, nagu väljendab Message.

Salmis Jk 1:15 räägitakse inimesest, kes annab himudele järgi. Himu toob ilmale patu, mis täiskasvanuna toob surma. See on valik elu ja surma vahel.

5Ms 30:19: "*... ma olen pannud su ette elu ja surma, õnnistuse ja needuse. Vali nüüd elu...*"

Kiusatused on tõelised, kuid kõik saavad sellest osa. Kas me elame Jumala tarkuse järgi, mis toob elu, või rumaluse järgi, mis toob surma?

Surm ei ole ainult füüsiline. See võib olla Jumala plaani või abielu surm. Paljud valikud rajanevad sellele, millele suundume, ja sellele, kuidas suhtume kiusatustesse. Säilitame õige hoiaku, sest salmis Jk 1:12 öeldakse: "*Õnnis on mees, kes peab vastu kiusatuses, sest kui ta on läbi katsutud...*"

Teisisõnu, kui ta on osutunud pädevaks ja küpseks Jumala plaani jaoks ja kõigeks selleks, mis temale on varutud. Siin räägitakse

õnnistusest, elupärjast ja töotusest.

Meile pakutakse nii palju, kui me ei lase kiusatusel valitseda. Õnnistatud mees on nii õnnelik, et teised kades-tavad teda. Sinust võib saada oma töökoha kadestatuim inimene, kui kannatad ära kiusatuse ja tõendad end heaks arvatud olevat. Siis saad sa õnnistuse, elupärja ja Jumala töotuse, mis on valmis pandud neile, kes teda armastavad.

Kui loeme kiusatustest, näeme kergesti vaid kiusatust, surma ja kurje himusid, kuid on hea meeles pidada, et siin on mängus suur õnnistus, Jumala töotus ja elupärg. Mõtles kõigele sellele. Mõtles rõõmu, Jumala autoriteeti, võidukat elu, Jumala armu, heldust ja headust, sest nendega meid kroonitakse, kui õpime jääma kindlaks ja taluma kiusatusi.

Kiusatust ei saa võita kohusetundest. Vajatakse armastuse jõudu ja Jeesuse armu mõistmist. Seadus, kohusetunne või hirm ei aita sind võita kiusatust, vaid üksnes Jeesuse armastus.

1Joh. 5:2: "*Sellest me tun-neme ära, et armastame Jumala lapsi, kui me armastame Jumalat ja teeme tema käskude järgi.*" Vajad ilmutust Jeesuse armastusest ja rohkem teda oma elus. Ära püüa vastu panna kiusatusele oma jõuga. Ebaõnnestud iga kord. Ära karda olukordi ega anna alla, enne kui oled isegi alustanud, kuna siis ebaõnnestud kindlasti. Mõista seeasemel Jeesuse armu ja luba tema armastusel ennast täita, nii et sa soovi Jeesusele haiget teha.

Ära kunagi arva, et kiusatus tuleb Jumalalt. Jk 1:13: "*Ärgu kiusatav öelgu: „Jumal kiusab mind!” Sest Jumalat ei saa kiusata kurjaga, tema ise ei kiusa kedagi.*"

Issand on sinu poolt, mitte sinu vastu. Kui elame tema armastuse ja armu järgi, võime võita. Salm 14: "*Pigem on nii, et igaüht kiusab ta enese himu, ahvatledes ja peibutades.*"

Võiti võidukasse ellu on vastutuse võtmine.

Kust kiusatus tuleb? Siin räägitakse vaid oma himudest. Isegi ei öelda, et see

on pärit saatanast. Mõistame seda ja võtame vastutuse selle eest, mis on meie sees. Võid süüdistada kiusatuses olles Jumalat, saatanat või oma kiusatuse objekti.

Taavet ja Joosep olid selles erinevad. Taavet vaatas naabri katusele ja nägi seal naist Batsebat. Ta jooksis himu suunas ja andis järele kiusatusele. Joosep aga ei teinud nii Pootifari naisega. Naine hakkas end lahti riie-tama ja puges Joosepi sülle, kuid Joosep põgenes.

Probleem ei ole siis himu objekt, vaid see, mida me himuga ette võtame. Vastutuse võtmine on tähtis, kuna süüdistuse oht võib suruda kiusatuse alla. Küsimus on meie oma himudest, soovidest ja ahvatlustest. Need on tugevad tunded, kuid need ei ole alati halvad.

Paasapüha ajal kasutas Jeesus sama, himu tähendavat sõna, mis kirjeldab siin himu kui kiusatuse algpõhjust. Jeesus rääkis tugevast soovist või südame põlemisest, kui ta murdis leiba paasapühäl enne oma surma. Kõik himud ei ole pahad. Kui soovime Jumala

asju ja lubame Jumala plaanil otsustada seda, mida igatseme, võib meie elu muutuda täielikult.

Kas tead, kes on siin halvim kurjategija?

See on meie ego. Ego valitseb.

1Pt 2:11-12 Message järgi: "Sõbrad, see maailm ei ole teie kodu, mistõttu ärge tehke oma olemist koduseks. Ärge hellitage oma ego hinge arvel."

Selles on küsimus, kui anname järgi oma kiusatusele. Meile on tähtsam „mina ise” ja kõik see, mida soovin. Esmalt on himu või soov. Siis see rasestub. See võib olla veel lahe, kuid siis kõik muutub, sest himu sünnitab koletise, kes siis kasvab täiskasvanuks ja toob lõpuks surma.

Usun, et sellega saab midagi ette võtta. Vahel peame üksnes meenutama enda nägemust ja Jumala kutset. Sinu unelm võib olla parim relv hetkelise kiusatuse vastu. Mõttele, mida võid kaotada. Mõttele inimestele, keda armastad. Need asjad aitavad sul vastu seista.

Keegi mees ütles mulle, et teatud asju ei tasu isegi mõelda. Tean, et kui hakkas millestki mõtlema nagu Tobleronist või Kit Kat'ist, või isegi üksnes vaatan neid, siis läheb halvasti. Parem on heita need prügikasti, kuigi see on raha raiskamine. Vahel tasub maksta hinda selle eest, et elu võidab surma asemel.

Ära teatud asjadele isegi mõtle. Mõista Püha Vaimu väge. "*... meie võitluse relvad ei ole ju lihalikud, vaid need on Jumalas vägevad...*"

Kuidas on need vägevad? Need on vägevad Pühas Vaimus. Püha Vaimu vägi teeb sind tugevaks. Ole Jumala Vaimu inimene. Ära alahinda sõprade tähendust.

Et ennast päästa, pead vahel otsustavalt katkestama mõne inimese mõju oma elus, sest inimesed tõmbavad sind kas ühes või teises suunas. Sõprus muudab sind alati kas elu või surma suunas.

Seetõttu on tähtis käia koguduses ja ümbritseda ennast heade inimestega. Meie armsatel on suur jõud hoida meid õigel kursil, sest Jumal õnnistab sind, leides

sinu olevat väärilise ja kroonides sind eluga või täites sind rõõmu, võidu, armu, halastuse ja headusega. Oled edukas tema plaanis. Kiusatus ei ole sinust suurem, sina oled suurem kui see. Kui usud, ütle aamen!

Soovin, et meist saavad suurepäraseid vahendajad ütlemaks: "Tule Kristuse Jeesuse juurde."

Te peate minema, et nemad võivad tulla. Peate olema suhtlemises eksinud maailmaga, et inimesed leiaksid tee Jeesuse Kristuse juurde. Täna on inimesi, kes surevad ilma Jeesuseta. Meie ülesanne on neid aidata.

Issand, õnnista kogudusi. Anna uusi võimalusi. Kuivus muutub jõeks ja inimesed liiguvad Vaimu väes. Usume, et puhud elu oma kogudusse kõikjal maailmas.

Palun, et minu sõnum sellest, et kiusatus ei ole sinust suurem, võib tuua uut elu sinu olukorda.

Õnnistust ja suurepärast nädalat. Parim on veel ees!

BRIAN HOUSTON

